

Arendsoog... De spookranch

P. Nowee

Arendsoog...

De spookranch

Company of Books

© P. Nowee

Omslag en illustraties: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: Studioo58

Zetwerk: Zetproducties

ISBN 978 90 8519 915 1

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle kwestie inzake het kopiëren zoals bedoeld in artikel 16b en 17 van de Auteurswet 1912 (t.b.v. eigen oefening, studie, enz. en/of t.b.v. organisaties, instellingen, enz.) van een of meer pagina's gelieve men zich te wenden tot: Stichting Reprorecht, Amsterdam.

Dit is een uitgave van Company of Books, onderdeel van Foreign Media Group.

I

Haywood wil zaken doen

Het was dat vreemde, stille moment van de dag waarop de natuur in slaap valt. De zon ging al gedeeltelijk schuil achter de toppen van de bergen die de vallei in het westen begreunden. De moegezongen vogels zochten hun nest op in de bomen langs de beek en kwetterden 'binnenskamers' nog wat na over de gebeurtenissen van die dag. De hemel, die tot nu toe strak blauw was geweest, verschoot vele malen van kleur. Oranje-gele en purperen strepen slingerden zich als feestelijke sjerpen om de bergen. Plotseling vervaagden de kleuren, liepen in elkaar over en het leek nu of de hemel van het zuiverste goud was gemaakt. En terwijl de zon nog eenmaal haar stralen liet spelen over het dak van de Double C-ranch, sloop over de heuvels in het oosten de nacht reeds naderbij.

De eenzame ruiter, die langzaam uit de bergen naar de vallei afdaalde, hield zijn paard in. Hij zette zijn kijker aan de ogen en onderwierp de gebouwen en de omgeving van de Double C aan een nauwkeurig onderzoek. Achter de ramen van het hoofdgebouw danste het vlammetje van een lamp. Bij het hek van de kleine corral stonden enige paarden te suffen.

'De jongens zijn er al,' mompelde de ruiter tevreden. Hij borg de kijker in de zadeltas en gaf zijn rijdier de sporen. Voor het hoofdgebouw steeg hij af en bond de leidsels aan de grote koperen ring, die aan de muur, naast de voordeur bevestigd was. De paarden in de corral hadden hun soortgenoot herkend en verwelkomden hem met een blij gehinnik. De man knoopte haastig de zadeltassen los, schopte de voordeur open en verdween in het schemerduister van de gang.

'Ben jij het, Haywood?' klonk een stem uit de kamer.

De man gaf geen antwoord. Hij liet zijn ogen enkele seconden wennen aan de duisternis. Dan opende hij de kamerdeur en ging het vertrek binnen.

Rond de eenvoudige houten tafel, die een groot deel van de kamer vulde, zaten, of beter gezegd hingen, vijf mannen. De verweerde gezichten vertelden, dat de kerels een groot deel van hun leven in de buitenlucht hadden doorgebracht. Een breed, rood litteken op de kin ontsierde het gezicht van een van de mannen. Het was net of deze kerel door een vergissing van de natuur drie in plaats van twee lippen had. Op de tafel stonden twee lege en twee half volle whiskyflessen. Een grote natte plek op het ruwe hout vertelde, dat de man die de glazen vol geschonken had geen al te vaste hand had gehad!

‘Hallo Haywood... hik... wood!’ lalde een van de kerels. ‘Wil je ook een... hik... glaasje? We hebben... hik... nog wat voor je bewaard... hik...’ Hij greep de fles, maar was niet meer bij machte om hem vast te houden. De fles viel om en de whisky druppelde van de tafel op de vloer.

In drie grote stappen was Haywood bij de tafel. Zijn rechterarm schoot uit en veegde in één beweging de flessen en glazen weg. Het gerinkel van het glas deed de man met het litteken verontwaardigd opveren.

‘Hé! Ben je nou helemaal... Al ben je honderd keer de baas dan hoef je nog niet met dergelijke geintjes...’

‘Houd je waffel!’ viel Haywood hem donderend in de rede. Het bloed was naar zijn gezicht gestegen van woede. ‘Ga zitten Farr!’ De man met het litteken ging beduusd weer zitten. ‘Wat is dat voor een troep hier,’ ging Haywood, nog steeds woedend, verder. ‘Als ik met jullie hier afspreek omdat ik iets belangrijks te bepraten heb, dan verwacht ik niet een lallende en dronken bende aan te treffen.’

‘We zijn... hik... helemaal niet dronken. Ik... hik... ik heb vier of vijf... hik... glaasjes op... of waren het er... hik... zes... hik... In elk geval niet meer dan zeven... hik,’ bemoeide nummer één zich ermee.

Haywood zag in, dat zijn woorden toch niets uithaalden. Hij had zichtbaar moeite om zich te beheersen, maar slaagde daar toch in. 'Ga naar buiten en knap je wat op, Clark,' zei hij dan tegen de hikkende man.

Farr, ontnuchterd door de woede-uitbarsting van Haywood, pakte Clark ruw bij de schouders en hees hem overeind.

'Laat me met... hik... rust.'

'Zeur niet. Steek je hoofd onder de pomp en je bent weer fit,' suste Farr, terwijl hij de ander de kamer uit loodste.

Nu pas liet Haywood zich op een stoel zakken en trok de zadeltassen, die nog steeds loodzwaar aan zijn arm hingen, op de tafel. De drie andere kerels, die weliswaar ook gedronken hadden maar toch niet zo ver waren als Clark, keken nieuwsgierig naar de tassen. Haywood deed of hij hun blikken niet zag. 'Waar zijn de twee broertjes?' vroeg hij. Er klonk sarcasme door in zijn stem.

'Die zullen wel in de keuken zitten,' antwoordde een van de mannen. 'Ze zijn kennelijk bang voor je, want toen ze je hoorden aankomen verdwenen ze uit de kamer.'

Haywood grijnsde. 'Onthoudt dit jongens: het is altijd makkelijk als je iets van iemand weet wat diegene liever niet aan de grote klok hangt. Hij is dan meestal heel gauw tot de een of andere dienst bereid,' lachte hij gemeen.

Farr kwam de kamer weer in, gevolgd door Clark, die met twee handen het water uit zijn kletsnatte haar wrong. De koude douche had hem echter kennelijk goed gedaan, want hij presteerde het om zonder te vallen of te schommelen naar de tafel te lopen.

Haywood nam hem een ogenblik op. 'Laten we afspreken, dat dit niet meer voorkomt,' zei hij dan. 'Zo, en nu praat ik er niet meer over.' Zijn goede humeur keerde langzaam weer terug. Hij schoof de stoel dicht bij de tafel en begon de zadeltassen open te maken. 'Jullie hebt je misschien afgevraagd waar ik de afgelopen twee dagen heb uitgehangen,' stapte hij dan plotseling op een ander onderwerp over. 'Laat

ik kort zijn. Gistermorgen ben ik naar de ranch in Mexico vertrokken. Zaro had me vorige week toegezegd, dat hij een groot deel van de kudde zou verkopen vóór het einde van deze week. Ik heb voor ons volgend karweitje namelijk wat contanten nodig en de snelste manier om daar aan te komen leek mij een deel van de kudde te verkopen.' Hij tilde nu een van de zadeltassen op en hield hem ondersteboven. Met veel lawaai viel een groot aantal goudstukken op de tafel.

'Goud...!' stamelde Farr hees, terwijl hij de tafelrand vastgreep alsof hij bang was, dat zijn handen anders de verleiding niet zouden kunnen weerstaan. De andere mannen waren minder nadrukkelijk in het uiten van hun verbazing en hebzucht, maar de uitdrukking van hun ogen liet aan duidelijkheid niets te vragen over.

'Juist, goudstukken,' ging Haywood nonchalant verder alsof hij over knopen in plaats van over geldstukken sprak. 'En met deze goudstukken gaan wij zaken doen op een manier, waarover heel Arizona nog jaren de mond vol zal hebben!' Hij keek de mannen één voor één aan, maar op hun gezichten lag duidelijk te lezen, dat zij er niets, maar dan ook niets van begrepen.

'Zaken doen?' vroeg de derde man nieuwsgierig. 'Ben je werkelijk van plan dat kostelijke spul weg te geven?' De gedachte aan zoveel spilzucht scheen hem een koude rilling te bezorgen.

'Nou, weggeven,' lachte Haywood. 'Je denkt toch niet, dat ik op mijn achterhoofd gevallen ben, Sandy? Als ik zeg 'zaken doen' dan bedoel ik ook zaken doen... maar dan op mijn manier!' Hij zweeg veelbetekenend. De gezichten van de mannen waren nog steeds grote vraagtekens. 'Luister,' ging Haywood dan weer verder, 'hoeveel stuks vee kun je voor dit geld kopen? Wat denk jij, Farr?'

Farr trok zijn onderlip en daarmee het litteken op en keek de ander verwonderd aan. 'Hoeveel stuks vee...? Je wilt toch niet zeggen...'

'Geef nou eerst eens antwoord.'

‘Nou... eh... ik denk toch zeker wel zo’n twee à drie duizend.’

Haywood tuitte zijn lippen. ‘Hmm, ik denk niet, dat je er ver naast zit,’ meende hij. ‘Jij zou inderdaad niet veel meer dan drieduizend stuks voor dit geld kunnen krijgen. Nu een andere vraag: hoeveel stuks vee kan ik voor ditzelfde geld krijgen?’

‘Evenveel natuurlijk,’ antwoordde Farr onmiddellijk. ‘Misschien ben jij een iets handiger zakenman dan ik – ik ben nou eenmaal niet gewend om de dingen die ik graag wil hebben te kopen – maar véél meer zul jij er toch ook niet voor krijgen.’

‘DER-TIG-DUI-ZEND!’ zei Haywood, terwijl hij een klemtoon legde op iedere lettergreep.

Er viel een doodse stilte. De mannen keken elkaar en Haywood verwonderd aan.

‘Je had het toch over vee...?’ vroeg Sandy nadrukkelijk.

‘Inderdaad.’

‘Gewoon, echt, levend vee... Koeien en stieren...?’

‘Ik weet wel wat vee is,’ lachte Haywood om het verbaasde gezicht van de ander. ‘Doodgewone levende koeien en stieren!’

‘En daar... eh... dacht je... hoe... wat... dertigduizend...’ stamelde Farr. ‘DERTIGDUIZEND...!’

‘Je oren zijn nog steeds uitstekend in orde, Farr. Ik zei dertigduizend... Drie, nul, nul, nul, nul!’

‘Hoe wilde je dat klaarspelen?’ vroeg Clark, die plotseling weer helemaal bij zijn positieven was, nieuwsgierig en achterdochtig tegelijk.

Haywood glorieerde. ‘Ik heb er heel lang over nagedacht,’ zei hij. ‘Er is risico aan verbonden, maar ik geloof niet, dat dit erg groot is. De kans van slagen is ongeveer negentig procent... als we het goed spelen tenminste.’

‘Ik stel voor dat je een beetje duidelijker wordt,’ opperde Burnham, de vierde van het gezelschap.

Haywood schoof zijn stoel nog iets verder onder de tafel

en boog zich naar de anderen over. 'Ik heb liever niet, dat de jongens nu al weten wat er gaat gebeuren,' zei hij zacht, terwijl hij met een duim over zijn schouder naar de keuken wees.

'Ach, die halfzachte broers. Ze zouden niet eens begrijpen waar je het over hebt,' meende Clark minachtend.

'Vergis je niet! Ed mag dan misschien niet veel hersens hebben; zijn broer Pete heeft hersens voor twee.'

'Praat dan niet te hard,' stelde Sandy nuchter voor.

'O.K.,' antwoordde Haywood. En terwijl zijn stem daalde tot een zacht gefluister, zette hij zijn plan uiteen...

Toen hij uitgesproken was heerste er enkele seconden een doodse stilte. 'Verdraaid,' mompelde Bowen, de vijfde man, dan. 'Dat is het! Ik durf er alles onder te verwedden, dat ze erin trappen.'

Het was of Bowen op een verborgen knop gedrukt had, want plotseling was de kamer vol gegons van stemmen. De verwonderde uitroepen en complimenten aan Haywoods adres waren niet van de lucht. Deze had de armen voor de borst gekruist en liet de uitbundige loftuizingen rustig over zich komen.

'Heb je er ook al over nagedacht waar we onze slag zullen slaan?' werd Burnham plotseling zakelijk.

Haywood knikte. 'In de eerste plaats mag het vee niet hier uit de naaste omgeving komen, want de eigenaars kennen de toestand hier waarschijnlijk en dan zouden ze maar achterdochtig worden. En in de tweede plaats... als we toch voor het kiezen hebben... moeten we maar gelijk het beste vee uitzoeken, dat in Arizona rondloopt. Jullie moeten goed begrijpen, dat we na deze klap niet langer gebruik kunnen maken van deze schuilplaats. We moeten dus, zoals we dat noemen, 'binnen zijn' en dat kunnen we alleen zijn als het vee van uitstekende kwaliteit is en bij de verkoop een stevige cent opbrengt. Ik weet niet in hoeverre jullie op de hoogte zijn met de kaart van Arizona, maar zoals je misschien weet

zijn de weiden hier in het zuiden nu niet bepaald de meest malse. Daarvoor moet je noordelijker, waar je dus ook het betere vee aantreft. Ik had me voorgesteld om morgen te vertrekken en eerst de kat eens uit de boom te kijken.'

'Gaan wij allemaal met je mee?' wilde Clark weten.

'Ben je een haartje...' schrok Haywood. 'Alleen Sandy gaat met me mee. Het zou me een mooie optocht worden en als ze jouw gezicht zien, Farr, hebben ze onmiddellijk argwaan...'

'Wat had je van mijn gezicht te zeggen,' stoof Farr op, terwijl het litteken nog roder werd.

'Niets, niets,' suste Haywood, toch wel een beetje geschrokken. 'Maar je moet met me eens zijn, dat het nu niet bepaald vertrouwen inboezemt.'

'Je moet eens voor de spiegel gaan staan,' snauwde Farr.

Haywood begreep, dat hij zich op te glad ijs had begeven en deed er maar wijselijk het zwijgen toe.

Arendsoog krijgt bezoek

Langzaam draaide de stoffige koets het erf van de S-ranch op. Jim, de oude voorman, kwam juist het cowboyhuis uit en bleef een ogenblik in de deuropening staan. Hij vroeg zich af wie de bezoeker of bezoekers mochten zijn. Dan ging hij, zonder zijn nieuwsgierigheid te tonen, de koets tegemoet.

‘Goedemiddag,’ bromde hij niet onvriendelijk, toen de man op de bok met een ruk aan de teugels het rijtuig tot stilstand had gebracht.

Voor de koetsier de gelegenheid had gekregen om de groet te beantwoorden, klonk een stem uit het inwendige van het rijtuig: ‘Goedemiddag, brave man, kunt ge mij misschien zeggen wat de ‘S’ betekent, die zo schitterend in het smeedwerk van dat hek ginds is verwerkt?’

‘Dat is de S van Stanhope,’ antwoordde Jim een beetje overdonderd en gelijk verontwaardigd over zoveel onwetendheid. Bob Stanhope, de lezers beter bekend als Arendsoog, was immers in een groot deel van Arizona en ver daarbuiten voor niemand een onbekende!

‘De S van wat, zegt U?’

‘De S van Stanhope. Maar wat...’

‘Stanhope. Dat is de naam van Uw meester, naar ik veronderstellen mag?’ viel de ander hem in de rede. ‘Wees zo goed, beste vriend, mij bij Uw meester, monsieur Stanhope, aan te dienen.’

Jim keek de onbekende een ogenblik met opgetrokken wenkbrauwen aan. Hij vroeg zich werkelijk af of de man ze wel allemaal op een rijtje had! Monsieur Stanhope! Had je ooit zo zout gegeten! ‘Rijd de koets maar tot voor het hoofdgebouw,’ zei hij dan tot de koetsier. En tot de ander ging hij

verder: ‘Weet Bob, dat U komt of...’

‘Bob is de voornaam van Uw meester, mag ik aannemen?’ kon de onbekende niet nalaten hem weer te onderbreken. ‘Neen, ik had geen afspraak, maar ik zou het zeer op prijs stellen indien Uw meester mij niettemin wil ontvangen. U kunt mij aandienen als de markies van Thoisy-la-Berchère et Renaudiots.’

‘Eh... van... Jazeker,’ hakkelde Jim. Hij draaide zich haastig om. Met grote passen verdween hij in de richting van het hoofdgebouw.

‘Het gaat goed, Sandy,’ grinnikte de markies, terwijl hij de koetsier een knipoogje gaf. ‘Als de baas net zo gemakkelijk omver te praten is, is het een zacht gekookt eitje.’

‘Bob!’ brulde Jim onderaan de trap, die naar de eerste verdieping van het ranchgebouw leidde. ‘Bòòòòb!!!’

Er klonk wat gestommel op de eerste verdieping; een deur ging open en even later verscheen het verbaasde gezicht van Bob Stanhope over de leuning van de trap. ‘Is er brand?’

‘Veel erger,’ antwoordde Jim, die nog het zweet van zijn voorhoofd wiste. ‘Ik heb al veel meegemaakt, maar zoiets...’

‘Wat is er aan de hand?’ Arendsoog was al halverwege de trap.

‘Er is bezoek voor je... en wat voor,’ zuchtte Jim. ‘De een of andere markies van Tassie de la Derrière en nog wat.’

Arendsoog schoot in de lach om het bedrukte gezicht van zijn voorman. Dan werd hij echter weer ernstig. ‘Wat zou die hier te zoeken hebben?’

‘Ik heb er geen flauw idee van, maar bereid je er maar vast op voor, dat je niet aan het woord komt. Die kerel kletst je de blaren aan je oren...’

Enkele seconden stond Arendsoog in gedachten. ‘Laat hem maar in de goede kamer,’ zei hij dan. ‘Ik zal moeder intussen waarschuwen.’

‘Jawel... monsieur Stanhope’

‘Wat zeg je nou?’

‘Monsieur Stanhope! Zo noemt die kerel je ook,’ grinnikte Jim, terwijl hij met een zwaai zijn hoed afnam. ‘Ik wens U alle sterkte toe, monsieur Stanhope, en vooral sterkte in Uw trommelvliezen!’

Stomverwonderd stond Arendsoog even in de gang. ‘Het werkt aanstekelijk,’ mompelde hij dan, terwijl hij naar de keuken liep. Mrs. Stanhope, Arendsoogs moeder, was minstens zo verwonderd als haar zoon over het onverwachte bezoek. Ze raakte onmiddellijk in paniek; knoopte haar schort af en wilde in recordtijd de goede kamer nog gaan afstoffen. Arendsoog hield haar echter tegen. ‘Dat kunt U niet doen, moeder. Als die markies binnenkomt, terwijl U nog bezig bent...’

‘Maar er moeten lagen stof liggen,’ zuchtte Mrs. Stanhope. ‘Ik heb haar vanmorgen voor het laatst afgestoft en je weet zelf wel hoe gauw het dan weer vuil is.’

‘Ik denk, dat die markies vuiler en stoffiger is dan Uw kamer, moeder,’ wimpelde de cowboy haar zorgen weg. ‘Maar kom, ik kan hem niet tè lang laten wachten. Krijgen we van U iets te drinken?’

Mrs. Stanhope knikte en keek haar zoon na, terwijl deze door de gang naar de kamerdeur liep. Nauwelijks had hij de deur geopend of een spraakwaterval stroomde de gang in...

‘Le voilà! Monsieur Stanhope, mag ik aannemen? Ik ben de markies van Thoisy-la-Berchère et Renaudiots. Het is mij een groot genoegen met U kennis te maken...’

‘Het genoegen is geheel aan mijn kant,’ antwoordde Arendsoog stijfjes. Hij was maar heel even uit het veld geslagen geweest door het overrompelende optreden van de markies, doch had zich spoedig hersteld. ‘Gaat U zitten.’

‘U heeft er geen bezwaar tegen dat ik blijf staan, mag ik aannemen? Ik heb een lange reis achter de rug en hoe comfortabel mijn rijtuig ook is, men krijgt toch behoefte om zijn benen eens te strekken.’

‘Ik heb er geen enkel bezwaar tegen,’ antwoordde Arendsoog, die het kriebelende gevoel in de benen na een lange reis

